

N:o 12.

Andra Kammarens fjerde tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, med anledning af väckt motion om närmare föreskrifter angående sättet för utbetalning af nämndemän tillkommande ersättning för inställelse vid brottmålsransakning i vissa fall.

Till utskottets behandling är hänvisad herr Anders Olssons i Ornakärr inom Andra Kammaren väckta motion n:o 52, deri motionären begär, att Riksdagen måtte besluta att till Kongl. Maj:t aflåta skrifvelse, innefattande framställning derom, att nämndeman, hvilken önskar att hos kronofogden i orten uppbära ersättning enligt kongl. kungörelsen den 17 september 1851 för inställelse till tjenstgöring vid brottmålsransakning å en för flera härad gemensam tingstad i brottmål och enligt kongl. kungörelsen den 3 juni 1892 för biträde vid brottmålsransakning, som eger rum å urtima ting, då gerningen, hvarom ransakas, föröfvats inom det härad eller tingslag, för hvilket nämndemannen blifvit vald, må till nämnde tjensteman ingifva sin kostnadsräkning, försedd med behörigt bevis om närvaron vid det tingssammanträde, för hvilket ersättning begäres, då det skulle åligger kronofogden att, efter granskning af räkningen, och sedan deri upptagna väglängd blifvit bestyrkt, till nämndemannen utbetala det godkända beloppet och vid hvarje kvartals slut eller förr, om så erfordras, hos konungens befallningshafvande begära godtgörelse för hvad sålunda blifvit utbetaldt. Detta sitt yrkande motiverar motionären dermed, att, i saknad af föreskrift angående annat sätt för ersättningens

utfående, nämndeman torde vara hänvisad att lyfta så väl den i kongl. kungörelsen den 17 september 1851 stadgade godtgörelse som den ersättning, hvilken utginge enligt kongl. kungörelsen den 3 juni 1892, å länets ränteri, sedan räkningen undergått granskning å landskontoret, hvilket emellertid för nämndemännen vållade omkostnader, som inkräktade på den dem tillkommande ersättningen, i det att de för medlens utbekommande nödgades antingen företaga resa till residensstaden eller utbetala arfvode m. m. till kommissionär, som ombesörjde denna angelägenhet.

Angående stadgandena rörande ersättning till nämndemän i de fall, motionären afser, vill utskottet erinra:

att genom kongl. kungörelsen den 17 september 1851, rörande ersättning i de fall, då flera härad hafva gemensam tingstad i brottmål, förordnats, att nämndeman, som biträdt rätten vid sålunda tillåten gemensam tingstad, egde af allmänna medel erhålla godtgörelse till belopp, som för resor i kronans angelägenheter honom tillkomme, så väl då gerningen, hvarom ransakades, blifvit begången inom annat härad eller tingslag än det, till hvilken nämndemannen hörde, i hvilket fall ersättningen borde beräknas efter vägen från hans bostad till den gemensamma tingstaden, som ock då nämndemannen, fastän gerningen föröfvats inom det härad eller tingslag, för hvilket han blifvit vald, från sitt hemvist hade längre väg till den gemensamma tingstaden än till häradets eller tingslagets vanliga tingställe, i hvilket fall ersättningen likväl skulle beräknas endast efter skilnaden emellan dessa väglängder;

att uti kongl. kungörelsen angående nämndemäns rätt till ersättning för extra förrättningar den 30 december 1863, § 2, sådant detta lagrum lyder i kongl. kungörelsen den 3 juni 1892, uttryckligen förklaras, att nämndeman bibehålles vid den i ofvannämnda kongl. kungörelse den 17 september 1851 stadgade rätt till ersättning för inställelse å gemensam tingstad i brottmål, då gerningen, hvarom ransakas, blifvit begången inom annat härad eller tingslag än det, till hvilket nämndemannen hör, hvarförutom jemväl för biträde vid brottmålsransakning, som eger rum å ertima ting eller extra rättegångsdag under lagtima ting, då gerningen, hvarom ransakas, föröfvats inom det härad eller tingslag, för hvilket han blifvit vald, ersättning tillerkännes nämndeman sålunda, att han eger bekomma enligt resereglementet beräknad godtgörelse för resan till och från tingstaden;

samt att genom kongl. brefvet till statskontoret den 2 februari 1877 är stadgadt, att nämndeman, hvilken önskar att hos kronofogden i orten

uppbära den ersättning, hvartill han för extra förrättning är på grund af förberörda kongl. kungörelse den 30 december 1863 berättigad, må till nämnde tjänsteman ingifva sin kostnadsräkning, försedd med behörigt bevis om närvaron vid den förrättning, för hvilken ersättning begäres, hvarefter det åligger kronofogden att, efter granskning af räkningen och sedan den deri upptagna väglängd blifvit bestyrkt, utbetala det godkända beloppet, och vid hvarje kvartals slut eller förr, om så erfordras, begära godtgörelse för hvad sålunda blifvit utgifvet.

De af motionären åberopade kongl. kungörelser af den 17 september 1851 och den 3 juni 1892 sammanfalla alltså under § 2 af ofvanberörda kongl. kungörelse utaf den 30 december 1863, den förstnämnda såsom särskildt deri angifven, samt kongl. kungörelsen den 3 juni 1892 såsom innehållande förändrad lydelse af förenämnda § 2; och då, jemlikt åberopade kongl. brevet till statskontoret af den 2 februari 1877, nämndeman är berättigad att hos kronofogden lyfta den ersättning, honom på grund af kongl. kungörelsen af den 30 december 1863 tillkommer, synes det utskottet häraf oförtydbart framgå, att kronofogden har skyldighet till nämndeman, som sådant önskar, utbetala den ersättning, denne kan vara berättigad utfå på grund af de utaf motionären angifna lagrum.

Med anledning häraf, och då utskottet icke har sig bekant, att motsatt åsigt någonstädes gjort sig gällande, hvad motionären ej heller påstått, får utskottet hemställa,

att förevarande motion icke måtte föranleda någon kammarens åtgärd.

Stockholm den 9 mars 1893.

På utskottets vägnar:

W. Skytte.
